

Tale, tager jeg for ſaa vidt dette tilbage, ſom jeg jo ikke kan nægte, at jeg med ſtor Interesſe har hørt paa det ærede Medlemſ Foredrag i Dag, og ikke kan nægte, at efter det Foredrag, han har holdt i Dag, forſtaar jeg vel ikke alle hans enkelte Ytringer, men meget vel hans Standpunkt. Det ærede Medlem har jo i Dag udviklet for os, at han ikke ſætter videre Pris paa Retsplejens Adſtillelſe fra Forvaltningen, at han heller ikke bryder ſig ſtort om Offentlighed og Mundtlighed, og at han egentlig talte væſentlig var bange for Nævninger og heſt vilde være fri for dem. Naar man ſtaar paa dette Standpunkt, er det aldeles i ſin Orden, at man ſtemmer imod Forſlaget, thi ſaa mener man jo, at Beſtemmelſerne i Grundlovens §§ 71 og 74 egentlig ere forældede, at de ere komne ind paa en Tid, hvor alle Forhold og Tankegangen i det hele var anderledes, end nu, og hvor de Ulemper, man vilde bekæmpe, være ganſke andre end dem, man nu vil bekæmpe. Det er derfor ganſke naturligt, naar man har den Opfattelſe, at man da ikke kan være med til at opfordre til at fremlægge et Lovforſlag, ſom ſkulde gaa i Retning af at indføre en ſaadan Reform. Det ærede Medlem begrundede ſine Udtalelſer ved mange forſtellige Betragtninger, og hvis jeg ikke forſtod ham urigtigt, mente han, at det, der egentlig var Hovedſagen nu, men ſom ingen tænkte paa i 1849 var, at Retsplejen blev indrettet ſaaledes — eller i alt Fald ſaa vidt muligt blev indrettet ſaaledes — at de forſtellige Samfundslag og navnlig Delingen i de mere velhavende Klafſer og i de fattigere eller arbejdende Klafſer ikke i Retsplejen fik et Vaaben, ſom den ene af Parterne kunde bruge mod den anden, ſ Kraft af diſe Betragtninger kom det ærede Medlem jo til det Reſultat, at pinagtige ſom Tiderne være, og vanſkelige ſom Forholdene være, var i Grunden det Syſtem, vi nu have med retslærde Dommere det beſte, man kunde have, og ſaa vidt jeg forſtod det ærede Medlem, mente han tillige, at den ſociale Modſætning, ſom var det, der for Øjeblikket ijer gjorde ham betenkelig ved Nævningerne, vilde blive værre og værre jo længere Tid der gik, at denne Kamp mellem Samfundsklafſerne vilde antage en ſtarpere og ſtarpere Form. Det er meget muligt, at det ærede Medlem kan have Ret deri, men ſaa var der noget, ſom det ærede Medlem ſagde, ſom jeg ikke ret kan bringe i Samklang hermed. Der fremkom nemlig Ytringer fra ham, ſom egentlig ikke gik i den Retning, man derefter ſkulde have ventet, nemlig at han ikke vilde have nogen

Reform med Nævninger, men ſom gik i den Retning, at man ſkulde vente dermed, ſ. Ets. til jeg ikke længer var Juſtitsminiſter, eller til ingen af mine Venner eller Tilhængere var det. Det forſtaar jeg ikke; thi jeg synes, at alle de Grunde, det ærede Medlem anførte, maa tale for, at den Tid kommer aldrig, da efter hans Mening Nævninger ſkulde være uønkkelige; tværtimod Tiderne blive beſtändig værre og værre i den Retning, ſaa at, naar de ikke ere uønkkelige nu, blive de blot mere uønkkelige, jo længere Tiden gaar. Jeg antager imidlertid, at det ſidſte har været mere for Vælglyheden, at det ærede Medlem nærmest har brugt diſe Udtalelſer for at ſige mig en Kompliment, ſom jeg her ved naturligviſ giver det ærede Medlem tilbage. Men ſom ſagt, jeg har hørt paa hans Foredrag med megen Interesſe, thi de Synspunkter, han i Dag gjorde gældende, gør det for mig fuldt forſlaeligt, at han vil ſtemme imod det foreliggende Forſlag til Beſlutning, og det maa jo ogsaa bidrage til, forekommer det mig, at Sagen maa ſtaa langt mere klar for de ærede Medlemmer end de Betragtninger, der ellers have været ſaa ſtærkt fremme om Tillidsvotum eller Ikke-Tillidsvotum o. ſ. v. Alt dette ſvinder jo bort og bliver til Smaa-ting i Sammenligning med de ſtore Realitetsbetragtninger, ſom det ærede Medlem nu gjorde gældende. Jeg mener derfor, at det ærede Medlem har nu bragt Sagen tilbage paa et rent og klart Standpunkt. Nu ved ethvert Medlem her i Salen, at derſom han deler den Mening med det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkrets (Hørup), at Grundlovens §§ 71 og 74 i Virkeligheden ere forældede Beſtemmelſer og ikke værd at føre igennem, at den Tilſtand, vi for Øjeblikket have med Henſyn til Retsplejens Ordning, er efter Omſtændighederne i alt Fald lige ſaa god ſom, maaſte bedre end den, der kan naas ved en Reform, ſaa maa han følge det ærede Medlem; men lige ſaa naturligt er det, at det maa være gaadt op for de ærede Medlemmer, der ſtaa paa et helt modſat Standpunkt, hvorledes deres Stilling maa være til det foreliggende Spørgsmaal. Det maa nu være kommet til at træde fuldt klart frem for dem, at Øjeblikkets poliitiſke Betragtninger ere rene Smaa-ting i Sammenligning med de ſtore Gæver, ſom det ærede Medlem aabnede os. Jeg har derfor ikke det mindſte imod, men tror tværtimod, at det gavner Sagen, ſom Klarhed altid gavner, at det ærede Medlem ſtiller Sagen ſaaledes. Saa ved man, hvad man ſkal rette ſig efter, og det kan bidrage til, tror